

ПОСТЪТ

Възвръщане към живот в Бога

стр. 3

СВЕТИТЕ ОТЦИ
ЗА ПРОШКАТА

стр. 6

ДА СТАНЕМ СЪПРИЧАСТНИ
НА ТЯХНОТО СТРАДАНИЕ

стр. 7

Нов епископ на Българската православна църква

Денят 3 март тази година бе двоен празник за жителите на гр. Враца. На този паметен ден, освен че тържествено бе отбелязана 130-годишнината от Освобождението на България от турско робство, Врачанска епархия със своите със свои архиереи епископ, който ще подпомага митрополит Калиник в архиерейското му служение.

На заседание на св. 26. 02. 2008 г. Светият Синод на Българската православна църква взе решение – на 3 март да бъде хиротонисан за епископ с титлата „Траянополски“ протосинелит на Врачанска митрополитска архим. Киприян и да премине на длъжността вакарен епископ на спарийския си архиерей.

Нареченият за Траянополски епископ, архим. Киприян (Добриново), от ранна възраст тръгва по не лекия, но богоугоден и спасителен

път, получава през 1995 г. и средно музикално образование в родния си град.

На 01. 09. 1996 г. е постриган за монах в Рилския манастир от игумена Драговишки еп. Йоан с духовен старец Старозагорския митрополит Панкратий. На 08. 09. 1996 г. е ръкоположен за йеродиак в гр. Пасев баня, а на 14. 09. 1996 г. – за йеромонах в храм „Св. Николай“ в гр. Стара Загора.

От месец октомври 1996 г. до края на 1998 г. йеромонах Киприян изпълнява послушанието ефимерий на Казанлъшкия манастир „Св. Богородица“, като същевременно е и ученик в паралелния курс на Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“, след което е приет в клира на Врачанска епархия като изпълнява длъжността игумен на Тържишкия манастир „Св. прор. Илия“. През 2000 г. Негово Високосероуспенче-

† Траянополски епископ
КИПРИЯН

в качеството му на протосинелит на Врачанска митрополитска архим. Киприян е имал и следните послушания: изпълняващ длъжността игумен на Черешкият манастир „Успение Богородично“; на Тържишкия манастир „Св. пророк Илия“ – край гара Струци; в изпратен на послушание като протосинелит на църковното настоятелство при катедралния храм „Св. Апостол“ във Враца, на митрополитския храм „Св. Николай“ във Враца, на храм „Св. Софроний епископ Врачански“ във Враца и на храм „Св. Георги“ в гр. Медра.

От 2000 г. той е назначен и за диригент на представителния хор „Св. Софроний еп. Врачански“ на Врачанска епархия.

С благословението на врачанския епископ архирей е посещавал лекции и семинари по гражданско право в Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“.

От февруари 2006 г. по решение на Св. Синод на БПЦ архим. Киприян е изпратен на послушание като протосинелит на епархията ни в САЩ, Канада и Австралия при Негово Високосероуспенчество митрополит Йосиф. По време на престоя си в САЩ получава епископско образование в ALLC „American Language“ – New York.

От 01. 08. 2007 г. по решение на Св. Синод на БПЦ е призован отново на длъжността протосинелит на Врачанския митрополит Калиник, като същевременно е и игумен на Черешкият ма-

настир, председател на катедралното църковно настоятелство в гр. Враца и диригент на Представителния хор на Врачанска епархия.

Архимандрит Киприян е носител на големата награда от Международния конкурс „Песна душа“ в гр. Белосток, Архимандрит Кирил е носител на грамоти и дипломи от Международния фестивал на православната музика в гр. Поморие – 2004/2005 г., на Международния фестивал на руската църковна песен – 2002/2003 г. – София, носител е на обявената награда – орден „Св. Софроний еп. Врачански“ за особени заслуги в развитието на църковно-обществения и културно-музикалния живот във Врачанска епархия и Врачанска област.

След наречението, което е състоено на 27. 02. 2008 г. в Синодалната палата, архим. Киприян синовно благодари за глас-

ването, което е получил, и за продължаване на църковния път в отреденото му от вас послушание.

Синопно просим вашите молитви, богомъдрий архиерей, да установите в трудните дни, в които живеем, за да пребъдем в добро послушание към вас и майката Църква, за да служи достойно на изстраданият български народ и на обичайното ни Отечество – майка България.

В навечерието на 3 март в престолния на епархията гр. Враца се събраха архиереи, свещенослужители и гости, които след тогавашен архим. св. Митрополит отпраща молитва към Всеведателя Бога, от Когото е „дъско добро даване“, в катедралния храм „Св. 12 апостоли“. Вечерната служба бе отслужена от свещенослужителя към храма св. Александър Български.

Втурго на 3 март богомолният народ тържествено посрещна в хра-

път на монашеството. През годините като клирик и служител на БПЦ е включително усърдно изпълнява всички възложени му послушания и натрупа богат духовен, пастирски и административен опит.

Роден е на 08. 03. 1976 г. в гр. Кавалци, Старозагорска епархия, със светското име Огнян. След завършване на основно образование той

станови Врачански митрополит Калиник му възлагане послушанието синелит на Врачанска митрополитска архим.

На 31. 08. 2003 г., по време на следването му в Боготосовския факултет на Софийския университет „Св. Климент Охридски“, с решение на Св. Синод на БПЦ Врачански митрополит Калиник го удостои с официална „архимандрит“.

суването му огромно доверие, като се обрна към Негово Светейшество Българския патриарх Максим и високосероуспенчество митрополит с думите: „Сяс страх Божий и духовен трепет съпоставил пред вас, за да изкажа своята синовна благодарност на всички ни в обещания съм на обичайния ни Православна църква, която гласуващите огромно доверие в-

ма на светите апостоли архиереи: Врачански митрополит Калиник, Видински митрополит Дометиан, Врачански св. Амвросий, Деволски еп. Теодосий, Маркианополски еп. Константин, Мессемврийски еп. Яков и Велички еп. Синоий, който биха отговорили да вземат участие в хиротонисането на номонарчния епископ.

На стр. 4

Постът по своята идея и по своя дух основа човека от всички излизно, което го превръща в самодоволен същество и прегържда пред него пътя към истинските ценности.

Чистото земно не се противопоставя на небесното, а хармонично се

повдъргва; той е и положително достигане до истината, въскресение на истинския живот.

Въздържането е центърът на поста. Центърът му е именно възникването на Божия воля, на божията адекватна хармония на нещата. Той е пълно послушание към Бога; целомъдрисе на света.

ност, явяваща си смиренност, кротостта и благодарността на човешката душа.

Постът е явление дълбоко положително, състоп-активно. Затова Господ поръчва на онези, които постят, да не бъдат мрачни, а да помажат главите си и да умият лицата си. Постът е вселенска радост за

истини, добро слушане на Божите заповеди, дълбоко

вникване в собствена гуна и в гушните на другите

сърдечна молитва, до-

и механичната молитва. Хора, които постят по този начин, забравяват не само себе си, но и Господ. Постът не е обред или магическо средство. Той е цялостно светосъщане, въскресено в Евангелието.

много по-често се развива от прекадане, отколкото от недоволство.

Преситието човека винаги има велико значение за себе си

Той сматта себе си за по-добър, отколкото е, но добротата му, както добротата на пиняцицата, измира не от преситеността му сърце, а от преситеността му стомах. Известно е, че пиняцицата, която съсъз на умислено мисла да се излекува всички, същевременно е добър по същество. Това пиняцицико умение у човека не слез да му бъде дадено в оздравение. Така и разнеженост от ситост и прясен живот състопилово човек често е словесен към благодарността си и горчивостта му. Но всичко това няма твърди основи. Неговото добро е дом, построен върху пясък (Мат. 7:26) Ще надухат ветровете, ще прелетят реки, и този дом ще се стромолава. По друг начин казано: вярно е, че човекът не може да живее в последните минути на земята му живот, ще разгледа паявата на добрите му чувства и същевременно ще види, че не е способен по същество да се бунтува. Поради това и много постени стават зли и издържавеници, които казват: „Като не съм казвал нищо съществено по същество да се бунтува. Поради това и много постени стават зли и издържавеници, които казват: „Като не съм казвал нищо съществено по същество да се бунтува. Поради това и много постени стават зли и издържавеници, които казват: „Като не съм казвал нищо съществено по същество да се бунтува.“

ПОСТЪТ

възвръщане към живот в Бога

Архиепископ Сан-Франциско Йоан (Шаховски)

считаема с него. Нечистотата за християнското съзнание се корени не в материалното състояние, а в нравственото на равновесие между земното и небесното, между материалното и духовното – тя се корени във вътрешния живот на човека. Нечистотата винаги е отпадане от Божия воля, което създава хармонията в света. Тя е нарушаване на запознатите, непослушание към Бога, към Неговата замъсна за света и човека.

За чистия всичко е чисто (Пат. 1:15), защото чистият, тоест въкрешеният в Божията воля и истинна чистота, винаги постъпва чисто, закономерно, богооткровено и за него действително всичко е духовно и нематериално свят е чисто и безсъщностно.

Нечистият, тоест споернатият, еогентричен човек (т.е. държач) който скита по своя воля – като евангелския блуден син – във от живота на Отца, пребивава в нечистота, а блуд, нарушава истинното отношение към живота. Тогава за него всичко се пренася в греховно, защото центърът на битието му, на човечността му не е в Бога.

Постът е преситието на мъдростта

закономерността и чистотата в отношението към всичко, чрез възвръщане към чистия източник на живот в Бога и послушание към Неговото слово. Той е възвръщане; осмислено и последователно възвръщане от всичко не-истинно и не-вечно. Но постът не е само отрицател-

Принемането на постна храна и неприсмянето на меса не е само онова, което е във физическа храна и замислянето е друг. Неадекватно и яденето

дълесам най-дълбоката основа на човекия живот

Никога никога смятат, че по време на поста трябва да ядат само онова, което не обичат (некусното) и да се откажат от вкусното. Това е, разбира се, детинска представа. В нея има и дозата истина, но подобна представа не води до истинско възвръщане. Да приеманеме волята си я ядене на некусното и в лишаване от вкусното, не е добро. Но това е само начало, което има своя задача. И към вкусната храна можем да подхождаме постински. Св. Василий Велики казва, че постът е не само отказ от усещане вкуса и на най-обикновената храна. Така че същността на възроса е много по-дълбока.

Постинско отношение към храната е, например, приемането й с благодарност. Поста е не само отказ от храна, а и трансплант на сърцето към неето и Бога. И обратно, блазна е всяка, която се приема без това чувство на сърдечна благодарност към Него. Поделя се всички блага.

Благословен е братът, който сърдечно поставя в центъра на съвместния си живот Бог и изпълняването на Неговата воля. Благословен е братът, който поста е и всяко земно човешко дело, което благодарностно, което благодарностно и открива Създателя; всяка дума, изречена истинно; всяка дей-

дух; тържествено на вечното над времето; на правдата над ялката; на ладно и постно; на светлината над мрака. Постът е цветът на живота, най-добрата песен на човека в света: песен, преминаваща в пасхално неписане...

Напълно стествено е след всичко това да се каже, че „мичинството“ отношението към живота е отношение пасхално, тесно, материалистично, човечностно или човечностно отношение. Неадекватното отношение на пост и възвръщането е неразривно на своето безобразие, на загубата на Божия образ в нас. Непринемането на тесния път на сърцето към царството Божие е и отхвърляне на нашите корени. Неадекватното отношение на пост и възвръщането е неразривно на своето безобразие, на загубата на Божия образ в нас. Непринемането на тесния път на сърцето към царството Божие е и отхвърляне на нашите корени.

Атлетът знае, че ако двете минути преди състезанието изиде пет ястия, работата му е провалена. Тези пет минути са сърцето му работен концерт. Но малцина от молещите се на Бога знаят това. Те често си мислят, че молитвените трети са сърцето им не зависят от качеството и количеството на приеманата от тях храна. Мислят, че редовното им погръщане не зависят от преситеността на стомаха им или от удовлетвореността на състопилово им път. Но онези, които в духовния живот знаят, че има разлика между посевното в дух и посевното в път (Гал. 6: 8).

Сеещите в път – не след това, а още в настоявящото живят в някаква смисъл тленост; сеещите в дух – след това, а още сега живят вечен живот във изначен духовен слух и истина, изостро живят приемане на духовните

косване до небесното смирение и Християния свят, така жадувани от всяко сърце.

Постът не е само усилие на душата. Той е сесие в Духа, причастност към Божия Дух, за това и завършва с приемане на Телото и Кръвта Христова – действие, което ни помага да усетим Неговата пълнота. Всичко останало е погрешно. Пътят не трябва да е самостоятелна и да доказва шета.

Но както често човек живее в света заради самия живот, без да разбира, че животът му не е цел сам по себе си, а единствено път към целта, така и постът често се възприма от човека извън истинския му смисъл, като изпълнение на никакав обред. Поради това са се срещали, а и се срещат ред християните хора, които смятат за голям грех възвръщане по време на пост на месна храна (да не говорим за месо), но остават жестокоосирани и безчувствени в отношението си към ближните. Без утвърдения блясък в храма останалите пристъпват; обждаат се на онези, които не им се покланят; посветяват, щом узнаят за благополучие на другите; изтъкват достоянията си, познанията си.

Не е възможно да останем в утвърдеността си

да зловосним и да имаме остръ език. Това е уродство на духа. Не можем да приемем механичното постене, както

То е прекарано и чудно... „Дойдете при Мене всички отрудени и обременени!“ Това е намалото на поста. А действително му е... и аз ще ви упокоя“. Философията на поста е... и ще намерите покой за душите си“, а неговата характеристика... „защото оти ми е благо, и бремте Ми леко“ (Мат. 11: 28-30 – бл.)

От болните, немощните, бременните и кърмачките не се изисква християнен пост. Той весте им е ладен и болевостта и страданият чрез отслабване на физическите им сили. Заради своя дух и шета на своя живот те не трябва да постят, а да си чрез мезна храна.

Постът за тях се състои в търпеливо приемане и понасянето на скръбта в живота, и покаянието стремление към Твореца и Спасителя, в благодарността за всичко. Това се отнася и за живещите във воевояцията храма, както има организирани в доставките на храна. Постът в този случай е в кроток и покорен приемане на тези отслабвания.

За здравите, силните, за онези, у които излъчват от физическите сили прелестната молитвата, целомъдрисе и смиренност, поста е всяко благо. Той добри физически е много полезен за тях. На мезнатина е известно, че болестите на различни вътрешни органи (особено във втората половина от живота),

Следва
Превод от реки
(св. съхранение)
Работница АНГЕЛОВА

От стр. 1

В празничното богослужение гласа участие и архим. Антим, протосингел на Видинска митрополия и игумен на Клисурския и на Чирпанския манастир, архим. Йован, игумен на Донушанския манастир, монаси и монахини от цялата страна, свещенослужители от Врачанска епархия и гости от други епархии. Богослужението е украсено от великото пение на протосингел Стефан Марков, доктор Иван Петков. Представителния хор на Врачанска епархия „Св. Софроний св. Врачански“ и димския хор при Вълчанската църква храм-памятник „Св. Софроний св. Врачански“.

След като пред клира и народа нареченят за епископ архим. Кирий изповида тържествено вярата си и даде обещание за достойно Църковно служение и послушание към свята Църква, а възгласа „Благословено царство“ бе поставено на челото на сватата Литургия и се пристъпи към хиротонията.

След песнопението „Свети Божке“ присъстващите архiereи, монахи, монахини, а също и висшето архиерейско управление на Врачанска митрополия дометанския народ благодатта на Светия Дух над наречения за епископ архим. Димитър на дреннопронскалата Траянополска епископска архим. Кирий и отпрати молитви към Всеведнатиот Божко за новия архiereй на Българската православна църква. След това митрополит „Дометян“ при възгласите „Достоен“ архим. на новоръководенния Траянополски еп. Кирий одеваша и символите на архиерейското достоинство: савок, омофор, епитохие и mitra.

Като за място си сред архiereите на БПЦ, просвещените Траянополски епископ Кирий влезе в служение със свбратия си архiereи на божествената св. Литургия. В края на богослужението се слово към новоръководения епископ се обърна Негово Високоспресвещенство Врачански митрополит Калиник.

След като получи от митрополит Дометян жетла – символ на духовната власт и пасторско служение, епископ Кирий отговори на отпратеното му приветствие. (Пълния текст на двете слова поместаме на стр. 5)

Присъстваха депутати от Врачанския многомандатен избирателен район – г-же Христина Христова, г-н Георги Божиков, г-н Димитър Гандел, г-н Лъчезар Бориван, зам.-министър на икономиката, д-р Антоаньо Ге-

оргиев – областен управител на област Враца, г-н Тотю Младенов – кмет на община Враца, кметове на населени места от област Враца, военни, дейци на културата и изкуството, директори и

шия Български патриарх Максим и Св. Синод на БПЦ подзадржане към Траянополския еп. Кирий бе изднесено от високопресвещения Видински митрополит Дометян, който даде джув-

Митро архiereй и свещенослужители гласа участие в празничното богослужение

служители от регионалната историческа музей вна Враца.

След провъзгласеното многолостие за свещената Български патриарх Максим, за Св. Синод на БПЦ, за новоръководения архiereй, за новоръководения епископ Кирий, клират и народът во главе с архiereите се отпратиха в дития към централния площад на града, за да вземат участие в официалните празненства за 3 март, организирани от общината.

В подможеето на памятника на Христо Ботев високоспресвещените Врачански митрополит Калиник, в служение с архiereите и свещенослужителите, отслуша наречен водосвет и молебне в намет на всички руски, български, бреларски и физически воини паднали за свободата на пороботеното Отечество.

Се слово към гражданството се обърна митрополит Калиник и кметът на града инж. Тотю Младенов. Сред официалните лица бяха представители на общинската и областната управа, народни представители, общественици. Присъстваха воините от Врачански гарнизон и много граждани и гости на града.

Тържествено продължи и ресторанта на централния хотел „Хемус“ в Враца, където новоръководеният викарен епископ на Враца Негово Пресвещенство Траянополски архiereй Кирий прие отпратените към него приветствия и поддржаления от представителите на БПЦ, държавната власт, областната и общинската управа, свещенослужители, близки, спартиоти и гости от страната.

От място на свещей-

ниятствата на еп. Кирий, споделяйки с всички присъстващи, че отдавна познава новоръководения архiereй и е свещенослужително израснало под зоркия поглед на дяко Калиник, който му е давал различни послушания в Църквата, с който еп. Кирий си се справял с търпение и много любов към архiereя си и ето, в този смисел ид за всички той бе увещан с радостта на епископското служение, което е трудно и отговорно освен пред Бога, но и пред народа, по думите на неговия небесен покровител св. Кирий Карпатски, който каза: „Никога нищо да не извършва без волята на епископа си, защото нему са поверени людетте Господни и той ще отговори за техните души.“

Потвърждение бяха поднесени и от народните представители Христина Христова, Георги Божиков, Димитър Гандел. Те благожелателно и много викарен епископ на Врачанска митрополия да следва неуморно пътя на свещенската служба, така и на българския и на митрополитския народ.

Областният управител на Враца д-р Антоаньо Георгиев изказа огромната си благодарност за високоспресвещения митрополит Калиник за усърдието му да изгражда достойни кадри на Българската православна църква, които да се развиват оттогава в трудното и отговорно мисионерско дело на сватата ни Църква. Искрен Тотю Младенов, кмет на Враца, изказа своята съпърчателност в радостта на всички спартиоти, че Българската православна цър-

ва се слоби с млад кадр в лицето на еп. Кирий, който има възможността да черпи с глътки от онита на Врачанския митрополит Калиник в трудното архиерейско служение.

От място на спархияския съвет към новия викарен епископ се обърна ставрофорен иконом Младен Славков – старши спархияски съветник. В приветствието се казаха: „Днес е белжит ден за българския народ – 3 март 2008 г., ание ще настъпват, се пристъпват, се пристъпват на такова голямо и възлюбено събитие – възведенето в епископския сан на протосингел на Врачанска митрополия архимандрит Кирий.“

С този каноничен акт на Светия Синод спрямо Негово Пресвещенство Кирий и като имат предвид неговата онитност, енергия, богословско образование, повечество, християнски морал и многолостно служение на сватата ни Църква, ние се надяваме и знаем, че нововъведенят ни епископ ще бъде достоеен за високото си призвание.

Като знаем, че в почетното си година като служил на сватата ни Църква той е бил и остава достоеен ученик и сподвижник в изкръпването и обществаните дела на Негово Високоспресвещенство Врачански митрополит Калиник, сме сигурни, че и той като ученик си с отговора на неизчерпаема енергия и работителност.

Убедени сме, че Негово Пресвещенство епископ Кирий ще даде своен неосечен принос за добруването на Българската православна църква, във всички области на културния и религиозно-просветен живот на народа и Отечеството ни.

Ваше Пресвещенство, от сърце Ви пожелаваме да имате успехи и успеи в трудната и отговорна служба.

На многият лет!

Свещенослужители, представители на различни организации и институции изразиха своята радост и задоволство, че след толкова отговорно воестване и обичан от всички млад архiereи поема пътя на архиерейско служение.

По време на тържествената обща многокротна прозвуча „Многият лет!“ за Траянополския епископ Кирий.

На многия и благая лет, Владико!

Текст и снимки: Александар КАРАМИЛАЧЕВА

Митрополит Дометян и нареченят за епископ архим. Кирий по време на чина на хиротонията

Моментът на епископската хиротония

Митрополит Дометян архiereй на новоръководения епископ одеваше и зашеце на епископското достоинство

Траянополски епископ Кирий по време на първата му св. Литургия като архiereй

Официалните лица по време на празничния обид

Продължение от стр. 4

Дали е необходимо извършване на Причастие

Друг конкретен въпрос е за изповидаване пред Причастие. Дали се налага?

Завис от ръководството на духовника и от висшата и надлежната в духовния живот.

ците, които пребъдват във вратата и чрез изповида са получили опрощение на греховете. Након тежки грехове се изказват като възпитателна мярка от свещеника с възлагане на определен период от Причастие. Но тези, които живеят в разврат и бластоу, не могат да се причастават, доколкото са в това греховно състояние. Христ

свещениците и връшниците по отношение на божественото Причастие до тежки адурически и други абсурди, които трябва да се избягват.

Ще споменем най-важните от тях:

1. **Колкото Причастие не се дава в правилния момент и от светиите дъвери, а по-късно или от страничните дъвери.** Трябва да се разбере,

ПРИСТЪГВАНЕТО КЪМ БОЖЕСТВЕНО ПРИЧАСТИЕ

ХРИСТОДУЛ, архиепископ на Англия и цяла Гърция

Свети апостол Павел пише: „Но чеа човек да изпита себе си и, тогава да яде от хляба и да пие от чашата“ (1 Кор. 11:28).

Тайнството на поканието очиства съвестта на човека от скверността на греха и с необходимата предпоставка за пристъгването към тайнството на божествената Евхаристия – „Защото, който яде и пие недостойно, той яде и пие своето осъждане, понеже не е разпознал тялото Господне“ (1 Кор. 11:29). Дори самият апостол казва, че понеже имало много грешници, които се причастават недостойно, затова настъпила била и смърт сред тях (вж. 1 Кор. 11:30-31). Призивът на божествената Литургия е: „Светиата е, Светиата е, Светиата е, Светиата е се подготвим правилно... Светиите тук не се наричат съвършените но доброделците, а онези, които вървят към онова съвършенство, макар и още да са далече“ (Св. Николай Кавасила).

А в зависимост от духовното състояние на връшниците духовника да доведе до Причастие, без да е необходимо предварителна изповед.

же божествената Литургия има една цел: претърпяването на кръва и виното в Тело и Кръв Христови и раздаването им на връшниците. Следователно най-важният момент на божествената Литургия е когато служещият свещеник призовава връшниците да се причастат: „Със страх илюби, вяра и любов пристъгнете!“

Понякога точно в този момент се наблюдава едно явление: свещеникът застава пред си светиите дъвери и показва светата Чаша на връшниците, но вместо да ги призови към тя отпраща към страничните дъвери, като продължава божествената Литургия. Тук става въпрос за противоречие и неумелност. Още някой от връшниците не се е причастил, а свещеникът възгласа: „Който приемне божественото причастие, пречестити, безсмъртни, небесни и животорници, страшни Христови Тайни, достойно да благодарим на Господа“ (това още не сме се причастили), а пее: (или хорът) „не: Видяме истинската същност! Приемте неистинна Дух!“ (а нито ще сме приели).

Божественото Причастие не е нещо второстепенно. То е единият момент от цялата Литургия и заслужава особено внимание.

Този лош обичай продължава наред с новият момент от цялата Литургия и заслужава особено внимание.

Това е наблюдавано на Велика събота, в навечерието на Големия празник и т. н. Хилзиди съветват да не се причастат без съзнание за това, без благоговая, без подготовка. Визит в първа и излизат веднага след като се

СВЕТИТЕ ОТЦИ ЗА ПРОШКАТА**Св. Йван Златоуст**

Ако не просям на ближните си (пререкъсанията ми), не ще ми пригичам никаква проща, а за себе си ще приотвям непозволена азка мълка.

Не трябва да мислям, че като просям на ближния, му оказвам благоговение и велика милост; не, ние сами получяваме благоговение и учиме за себе си велика милост.

Няколко така не ш упоробява на Бога, както прощението за злите хора, които ни обядват.

Човек, който прости на ближния си, не може да не получи съвършено прощение от Бога, защото Бог е несправедлив по-малкообидяват от нас.

Акобвима към възровете е любов към Бога.

Който благовиса свои братя, благовиса себе си, и който прощава евангелния брат, проща себе си. Който се моли за брата си, моли се за себе си.

Ако някой не е окърбял, моли Бога по-скоро да е смял няког негов: мой е мой брат, мой чед. Но ще казвам, мой първоре милое ме окърбял. Толкова по-голяма ще бъде любовта наизра за мойта. Не трябва да е злевица на окърбяването, защото о, а рана дълбока. Не окърбявай и мисли, не направи в ти самият първоре злево. Великост, ако ти спомни, ти молиш да е спаста и мисли. Но ако мисли те себе си полюбви чрез съвършеното окърбяване, то кой след мойта ще полюбве? Този м, равнивам? Но мой не е неже в състояние да направи мойта. Или ти, парямит злево о нево? Но как ти, който няког не е бил полюбви на полюбви на себе си, прощавая раба към грешен? Този те рана дълбока, не пошеби и пие онево, а изпоробяй, упоробя и претрпявания стрела. Азко не е отпачаме мисла евангел към греш, но скоро виевти ще бжеме здроби, а ако заточим да се възровете евангел срещу друге, то не мисли и нежени е обидяват за нашата злеба.

Кеакома някои не окърбял, помисля за мойта злево, което мойта цудишя, и ти не само няма да е злевица срещу мене, но и ще промеси злеви.

Аз не бжеме злево земаме и да не пачам брарка към тежи, който са ни направил неприятности от друга никаква обидя. Но аз си претрпявам както благоговение и здравие пред Господа за ни долюбяване, повече от всичко, но поменшом окърбяване ни дамабам нашите грехове, и да поборваме да не заквасим и разумиалобява за протрпяването на мойта мълка, да покажем каквото разпозналиме към възровете, както към светиите и наши благоговение.

За обидя, който несправедливо претрпяваме от когото и да било, Бог не бива да ни бива вша прощение на греховете, или въздржам на наизра.

Помисля койко милое си ти биваеви, и те само не окърбяват прощение на обидяване, но, сам полюбви брарка към пок, за да мисли и ти осъдиаме за полюбви прощение.

Окърбял да не е мойта, обидя, осма? Споном си, че ти права полюбви неща на другите, прости и цудиш обидявания те.

Кеакома някои не окърбял, евангел не окърбяване те, а на полюбвяване по грешен, и целам си злеви злеви на посмерния, а мори, който не претрпяваха – осма.

Св. Тихон Зангочу

Точно зная, че ако отговарям на обидява обидя, на заложието със заложието, м. е. въздржам зле, да заложи обидя мисла на обидя, защото мойта иска да въздржам на заложието зле, защото обидявам не чека за права обидя на хората.

Така и обидява, причинена на нашия ближни, е отпачи и за Самия Христос.

Печелам, който укажи който, сама се полюбви. Спомне претрпявай и християнини, който обидя о мойта който е мойта биваеви. Не може да обидя биваеви си, без да наизра по-голяма и по-тежка обидя на себе си. И колкото по-голяма обидя наизра на ближния си, толкова повече е обидя на себе си, и колкото повече другия обидя, още повече е мойта себе си обидя... защото онево вика друг, който цудишя обидя, неговата греша се нарича и обидя. Който съвършен права ближния си, наизра раба и б'овата греша. Чрез евангел като: Жило е себе си нарича.

Прен. Макарий Велики

Висше нахладете се – здржи Христа да бжеме мрзени и црзвени, и весто окърбяване и мълка по първиям здржи брарам б'оже.

Превод от руски:
† Славейски митрополит ИОАННИН

причастит. Те мислят, че са изпълнили някакво формално задължение.

3. **Възвръщането на своя духовност** – това е необходимо условие за пристъгването до причастие. Те мислят, че са изпълнили някакво формално задължение.

които живеят по християнски и винаги имат разрешение от своя духовник да се причастават редовно. Само ако е извършен някакъв смъртен грях, тогава е необходимо прибегването до тайнството на поканието – изповедта.

Превод от руски:
Константин КОНСТАНТИНОВ

Градецки манастир „Рождество на св. Йован Кръстител“

Възникването на манастира се свързва с киевската и раннобългарската крепост в местността Калето, съществувала до началото на ХІ в., и със средновековното селище Селището, просъществувало до времето на Втория български държави ХІІ – ХІV век.

От исторически извори днешните и документи от края на ХVІ в. на Еуложиус Журмотски научаваме, че през зимата на 1594-5 година влашкият войвода Микан Виткуз преминава зърнарищна Дунав и разбивайки турската армия, достига до Стара планина. При водените войни дестинация била разрушена през 2000 години. Тогава са опожарени и опустошени и Черешкият, Градецкият и Струнският манастир.

За историята на Градецкия манастир през същевременно на нека завета не се знае нищо.

Днес манастирският комплекс се състои от издигнат манастирски двор и стопански двор, голямо изграден от високи камени зидове с четири колони и две малки порти. В югозападната страна (към ре-

ката) и в югоизточната (към пътя) през 1865 г. са изградени двуетажни жилищни постройки, свързани в гъста на втория етаж с малък параклис „Св. Иван Рилски – Чудотворец“, основно ремонтирани и реконструирани през 1972 година.

В средата на вътрешния манастирски комплекс е разположена съборната църква „Рождество на св. Йован Кръстител“.

Основанието на манастира има две предания. Според старото, разказано и описано от иером. Дионисий, през турското робство е имало съвремен стар манастир в местността Кърново – около 15 км северно от сегашния манастир, върху стръмния бряг на р. Опоста. Местото и сета там се нарича „Древният манастир“. По време на кърджалийските нашествия манастирът бил опожарен и братята му избити. Останал само един калуđer, който се заселил в тази местност, където сел е построена светата обител. Тук имало само един оброчен камък, запечатан и досега, а наоколо имало гъста и непроходима гора. Този брат се поклел тук, построил си дървена хилята и заживял в пост и молитва. След година хората от близките села научили за духовника и започнали да идват при него за молитва и духовен съвет. На местото на дървената колиба хората построили първата църква, а по-късно и манастирски и стопански сгради.

Другото предание гласи, че брат е встър от село Громанци решили да възстановят опожарения манастир в местността Кърново. Прекарали в местността камъни, греди и шпани. Когато започнали градеж, над местото дръкнала кобала и сегашният манастир. Царят възприел това като знак и построил манастира именно на това място.

От края върху гората на манахиа Глискири, върху който се обсаждала годината на войната блявнина починала – 1821 г., се виждал, че в началото на века манастирът е бил девически.

Манастирът е бил духовно и културно средноце. От 1821 до 1866 година в севернотурският приземие изграждат се с помещаващо училище за адептите на околните села.

Храмният параклис е на 24 юни – Рождество на св. Йован Предтеча.

Тържешки (Струнски) манастир „Св. пророк Илия“

Намира се в Западна Предбалкан, на около 4.5 км от село Струнче и на около 10 км от гр. Роман (област Враца). Разположен е в живописна местност на десния бряг на река Исхър. В околностите някога имало пазар (тържище), откъдето идва и името на манастира – Тържище.

Най-старата сграда, съхранена днес в манастира, е съборната му църква „Св. Николай“. Сгита се, че тя е била построена през ХVІ век, но съдейки по плана ѝ, е напълно възможно да е от ХІV век.

След разрушаването и опожаряването му от турците манастирът векове наред е в запустение, тъй като земите му стават владение на турската фамилия Карамустафа от с. Роман. Според манастирската летопис възстановяването на манастира започнало през 1824 година. Врачанецът Димитрак дяджи Топин наел работници, ношем да поправят и препоръчили поручието покрив. През 1827 г. вероятно Врачанският митрополит Достоев е успел да получи съгласие от Карамустафата и местния янини да възстанови манастира, защото през тази

година тук дошъл от Глозювския манастир довладетеля Веромахан Пансий и била изградена жилищна сграда, южно от църквата. Не е известно дали още по това време обновената обител става място на Черешкия манастир, но в началото на 50-те години, по времето на родолюбивия Ловчански митрополит Илиарон, това било вече факт, който позволява възстановяване на сериозни строителни работи. През 1831 г., по времето на иером. Пансий и със съдействието на черешкия монах Йосиф от с. Боженица, започнало изграждането на нов жилищен корпус. Средствата били събрани от „боголюбивите граждани“ на Ловеч и околните села. Главен майстор бил Витко от с. Брусен. Сградата

била завършена през 1857 година. Тя е сина от най-красивите и добре устроени манастирски постройки от ХІХ век. С пълно право Витко е отбелязан в паметния надпис на чардака с титлата „Архитект“. Сградата е триетажна с дължина около 55 метра. В приземето е са стопанските помещения, а на следващите два етажа – 18 монашески клетки, гости стая, игуменарина и параклис, посветен на „Св. пророк Илия“.

През 1862 г. южно от съборната църква била издигната голяма красна камена чешма с четири чучура и богата украса.

Тук с малко прекъсване между 1859 и 1868 година е живял и работил книжовникът Дамаскин Хиландарец.

Черешки манастир „Успение Богородично“

Възникнал е през ХІV в. Намира се в подножието на величествените скали край река Исхър. Някои изследователи приемат, че манастирът е съществувал през цялото Второ българско царство. Не-

говият устав от 1390 г. се пази и днес в Църковно-исторически музей в София.

Манастирът има бурна история и е бил изоставен и крепост на българизация, заради което многократно е бил опожарен. През ХVІІ в. е възстановен от известния живописец и книжовник с. Пичеки Зографски. В неговото житие, написано от ученик му Пафимий (намира се в библиотеката на Зографския манастир в Света Гора), се казва, че „съзградил над 300 църкви и 50 манастира в Софийско-ко“. Сред тях е и Черешкият. Това се потвърждава и от св. Пансий Хиландарец в неговата „История славнобългарска“.

Черешкият манастир взема дейно участие в борбите за национална и църковна независимост. Векове наред в тихата манастирска обител се пишело и преписва църковна литература. От манастира „Успение Богородично“ произлизат някои от големите български литературни نامестници – Черешкият сванение от ХVІ в., с позлатен обков, изработен от чирковските майстори Никола и Пала, и украсено с две рисувани свателски сцени, Евангелие в пресе на Веромахан Давид от 1616 г. и Апостолът на книжовника Яков от 1630 г.

В манастира през 1762 г. по тогдор от Враца напуска сборника с поучения и слова „Маргарит“. Тук през 1798-1799 г. монах убжексие св. Софроний Врачански, прогонен от Враца поради клетвата на Ази паша. През ХІХ в. в манастира е работил белеевният български книжовник Дамаскин Хиландарец.

Църквата на манастира е запазена само вид от 1612 година. Тя е самонакрива и елюпанска, изградена покрита със стенописи, които днес са сериозно уредени от алглата. Църквата е зографска през 1840 г. от тревниския Иконоист Пана Витанов и Васил Илиев от Дебърско. Иконостаът е владиският трон са с многоцветна ажурна дърворезба.

Комплексът на манастира включва няколко добре запазени сгради, сред които т. гр. Валашкия, Училищна, Присена, Дневалото, канцалата високо на скалата Рушновска къща, костницата.

На километър от манастира се намира голям комплекс с църква, където до 1991 г. се помещава Софийската духовна семинария „Св. Иван Рилски“.

Подготвил:
Александра КАРАМИХАЛТЕВА

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО ЗА 2008 г.

„Църковен вестник“

1 година.....	21.00 лв.
6 месеца.....	10.50 лв.
3 месеца.....	5.25 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
СВ. СИНДРИ – СОФИЯ – 1000
УЛ. „Оборищи“ № 4
тел. 978-56-11, тел. факс 980-30-16
МОЛЕ: Танка Тончева Христова
e-mail: zvezpaz@abv.bg
РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Редакцията не отговаря.

Банкова сметка на Синдониал издателство на ВПЦ
УниКредит Булбанк – София, ул. „Албани“ № 58
IBAN: BG97UNCN36601018147018, BIC код: UNCRRGFS

Сметане да се изпраща пощенски запис или по банковно сметка,

а илюди да се изпраща пощенски адрес с пощенска кни на пощенски!

„Църковен вестник“ е дружествено издание, което не извършва и не

има да се изпраща за банкови услуги.